

Oláh András
[RENDHAGYÓ REGGEL]

rendhagyó reggel ez: nem szól a vekker
nincs siettető kényszer
nem zuhan ránk a mennyezet
a sötétítő csak parányi réseket enged
amitől zebracsíkos az ág s a fal
ide még a tegnap is átcipelhető
rizikó nélkül
ezt a nyugalmat kerestük a
sóhalmok között s a gyógyvíz
kénes illatát alig fagypontra fölött
belehallgattunk a csöndbe
érintésed lettem
kiszívott ráncos ujjbegy
didergésmentes pillanat
de a holnap nem vállal kockázatot
nem felejtí el
milyen láthatatlanná válni
s mire felébredünk
az egészről semmi sem marad

BÜNTETÉSEINK

tisztán hallatszik ahogy az eső
a terasztetőn kopog
ma az a büntetésem
hogy esőcseppeket számoljak
s kikalkuláljam mikor telik meg
a dézsa a csatorna alatt
ezek most kövér cseppek
nem is cseppek hanem hosszú szálak

majdnem egybeérnek
feszülten figyelek
a csatorna nyilván túlfolyik
a felhőket altatom
szemközt a nyírfa tetején két
galamb gubbaszt
nem keresnek rejteket
ekkor látlak meg az utcán
kajla esernyő alatt kerülgeted a tócsákat
a kapu előtt összehúzod az ernyőt
gyors mozdulattal lerázod
róla a vizet
nem nézel fel
s én sem árulom el soha
hogy láttam az esőcseppekbe
mosódó könnyeket

HA KÖZELEBB JÖNNEK A HEGYEK

a suliban kizárólag
nekem volt újjeländi bélyegem
egy sielőt ábrázolt
Zsófi nénitől szereztem
akinek fiókjaiban
számtalan titok lappangott
gyerekként ebből a kredencből
tanultam a történelmet
volt ott Kossuth-bankó
gyászkeretes újság
amelyben a meggyilkolt
trónörököst siratta az ország
frontról küldött katonalevelek
kartondoboznyi töredezett szélű
fénykép és egy törött szárú pipa is

a malenkij robotra hurcolt
Marci bácsit gyászoltuk
s a kitelepítetteket
hallgattuk a müncheni rádiót
és imádkoztunk hogy egyszer majd
közelebb jöjjenek a hegyek

Napfelkelte, 2022
(olaj, vászon, 235 x 200 cm)